

MASneep, gehouden te Bedum, 09.03.2022, Biddag

L. 2 Kron. 6: 1-21
T. 2 Kron. 6:28-31
Ps. 33:1, 5, 7
Ps. 130:1, 2
Ps. 130:3, 4
Ps. 142:1
Ps. 103:1, 3

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Wanneer Salomo klaar is met de bouw van de tempel. En de Heere in de tempel Zijn intrek heeft genomen, dan zien we Salomo gaan bidden.

Het is een indrukwekkend beeld, hoe Salomo op dat podium staat, met zijn handen uitgestrekt naar de tempel. En zo, als voorbidder namens het volk, voorgaat in gebed.

Waarom dit gebed?

Zeven voorbeden in totaal.

Gemeente, ik denk dat we het antwoord op de vraag: waarom Salomo nu dit gebed bidt, vinden in vers 18 van hoofdstuk 6.

Daar stelt Salomo nl. de vraag: 'maar zou God werkelijk bij de mensen op de aarde wonen, zie de hemel, ja de allerhoogste hemel kan U niet bevatten, hoe veel te meer dit huis dat ik gebouwd heb?'

Zou deze grote God, ooit bij ons kleine mensen willen wonen?

Deze vraag klemmt des te meer wanneer wij bedenken hoe wij mensen zijn.

Wanneer wij ons eigen zondige hart leren kennen.

Het is niet vreemd dat Salomo, juist als hij denkt over de grootheid van God, over het wonen bij Zijn volk, dat hij dan zeven situaties beschrijft, verondersteld, waarin het nodig is dat het volk zijn toevlucht zoekt tot God, in belijdenis van schuld.

Gemeente, dat gold toen voor Gods volk, dat geldt ook voor ons vandaag.

En ik weet, dat onze situatie niet één op één te vergelijken is met het volk van God onder de oude bedeling, toen God met Zijn oordelen kwam.

Maar gemeente, is het ook vandaag niet zo, dat wij leven in een tijd waarin heel veel nood is. Waarin heel veel gebeurt, en waar heel veel onzeker is.

Waar de weeën over de wereld gaan.

Waar we de voetstappen van de Heere Jezus horen.

Waar de Heere aan de deur klopt.

En zouden ook wij het net als Salomo niet bij de Heere gaan zoeken, vanavond, op deze biddag.

Hem bidden voor alles wat wij nodig hebben voor ons lichaam, maar toch ook voor onze ziel.

Gemeente, laten we daar met elkaar bij stilstaan met de hulp van de HEERE, we willen dat doen aan de hand van deze bede, deze vierde bede van Salomo.

Thema van de prediking:

Thema: Salomo's smeekgebed voor het volk,

bepaalt ons bij

1. De kennis van onze ellende	(vs 28 en 29)
2. De weg van de verlossing	(vs 30)
3. Het leven in dankbaarheid	(vs 31)

1. De kennis van onze ellende

Gemeente, Salomo heeft, wanneer hij zijn gebed uitspreekt, dus verschillende situaties voor ogen, waarin God **niet** meer onder Zijn volk, met Zijn genade, wil wonen. Maar dat God bij Zijn volk met Zijn oordelen en met Zijn vloek aanwezig is.

Salomo kent het hart van zichzelf.
Salomo kent het hart van de mensen.

Maar, niet alleen dat, maar Salomo kent ook het Woord van God.
Het Woord van God die het volk Israël eerder al bepaalt heeft bij de afspraken in het verbond dat het leven met de HEERE, een leven kan zijn van zegen.
Maar dat daar ook de andere kant is, het leven onder het oordeel, wanneer het volk zou leven in zonde.

U kunt het lezen in Deuteronomium 28. Daar worden die bekende woorden van zegen en vloek gesproken.

Wanneer het volk de stem van de Heere **niet** gehoorzaamde, door naar de wil van God te leven, dan zou God in de omgang met Zijn volk komen met Zijn straffen, met Zijn bedreigingen vanwege hun zonden.

Wat zijn dat dan voor oordelen?

Iets van die oordelen lezen wij in onze tekst, in vers 28.

Daar lezen we over de vloek van de HEERE in de vorm van honger, in het beloofde land. Dat land wat een land was van melk en honing.

Maar als de Heere Zijn zegen niet zou geven, dan zou het een land worden van honger. Een land waarin pest zou zijn.

Pest dat is nou echt een besmettelijke ziekte, vele malen erger dan corona.

Korenbrand.

Meeldauw, -ik wist ook niet wat het was-, maar dat schijnt een soort van schimmelinfectie te zijn van bladeren. Heeft te maken met te veel vocht, en dan wil alles niet meer groeien. Krijg je ziekten in planten, levert het geen vruchten meer op, moet het allemaal weg.

Sprinkhanen, je hoort er nog wel eens van in hele warme landen in Afrika, waar sprinkhanen heel de oogst kaalvreten, en er geen eten meer is.

Brand. Als de vijanden komen.

Vreselijke dingen die de mensen dan moeten ervaren.

Wij kunnen ons daar in ons land misschien niet zo goed iets bij voorstellen, maar als we het nieuws zien dan gaat het al wat meer leven.

Wat je vervolgens in de meeste nieuwsberichten niet leest is dat al deze plagen zoals hier in vers 28 in het bijzonder beschreven worden, dat in al die plagen de roepstem van God klinkt. Waarin Hij zegt tegen Zijn volk: 'Bekeer je nou! Keer terug naar Mijn liefde, gehoorzaam Mij, voordat het te laat is, luister naar Mij.'

Gemeente, als dat nu het geval is, dan is er maar één weg om te gaan, en dat is terug naar de HEERE God, uit wiens hand ook die straffen komen, Zijn oordelen, over het maar verdergaan in de zonde.

De oordelen van God, dat moeten we ons altijd goed realiseren, dat zijn oordelen die rechtvaardig zijn, eerlijk.

Maar God is tegelijk ook zo genadig.

God is ook zo liefdevol.

God is tegelijkertijd ook zo vergevingsgezind, en Hij wil dat mensen terugkomen.

God wil Zijn zegen gegeven. Maar dat kan Hij niet als een mens dat niet wil, en tegen Hem ingaat. Dan komt Hij met Zijn oordeel. Maar ook dan blijft het een rechtvaardige maar wel een liefdevolle roepstem. Een roepstem die roept naar Hem terug te komen.

Gemeente dat gold voor het volk Israël in zijn geheel, maar als we de tekst goed lezen, vers 29, dan gold het ook heel persoonlijk elke Israëliet, man, vrouw, jongen of meisje. Het gold eenieder persoonlijk.

Namelijk dat eenieder, zo zegt dan vers 29, 'dat eenieder zijn eigen plaag en zijn eigen pijn erkent.'

Dat eenieder naar het huis van God zijn handen zou uitsteken.

Naar de Heere terug zou gaan.

Hier lezen we iets van de weg van de bekering. Dat je je eigen plaag, je eigen zonde, je eigen schuld, erkent, voor de HEERE.

Want het is alleen maar in de weg van de bekering, in de weg van de verootmoediging, in de weg van het persoonlijk belijden van zonde, van ellende, dat God naar Zijn kinderen wil luisteren. Dat Hij weer onder Zijn volk wil wonen met Zijn verbondszegen.

Gemeente, dat gold toen voor het volk, dat gold elke Israëliet persoonlijk. Dat geldt ook voor ons vandaag.

Mag ik het zo zeggen, dat het in onze tijd nog meer klemmend op ons afkomt.

Want weten wij niet veel meer dan het volk van God toen.

Leven wij niet onder het nieuwe verbond, waar de Geest overlvloedig is uitgestort.

Klemt dat dan niet des te meer, volk van God, hier. Wanneer wij leven in een tijd waarin de tekenen van de tijd ons wijzen op de naderende oordelen van God, op het eeuwig oordeel wat voor de deur staat.

Horen wij de roepstemmen van God? En niet alleen voor de goddeloze wereld waarin wij leven. Maar ook tot ons?

Of denken we dat God alleen maar voor andere mensen roept? En dat er in ons leven niets is waar wij ons van moeten bekeren?

Gemeente, het gaat erom, dat ook wij, **juist wij** als volk van God, onze ellende grondig kennen. Onze nood grondig kennen. Om ons voor het aangezicht van Gods majesteit te verootmoedigen.

Kennen wij onze nood, gemeente?

Kent u uw tekorten?

Uw zonden, uw schuld?

Heeft de erkenning, zoals Salomo ons hier voorgaat, 'erken je eigen plaag'. Heeft die erkenningen een plaats gehad in ons gebedsleven het afgelopen jaar? Het is dan wel geen oud en nieuw, maar toch, alweer een jaar voorbij sinds de vorige bidstond.

Heeft het een plek gehad?

Bij ons als gemeente, maar ook bij eenieder van u, en bij jullie jongeren, bij jullie kinderen, heel persoonlijk?

Dat je je nood, en je ellende, je zonde aan God hebt beleden.

Dat je hebt gezegd, 'Heere, ik ben een zondaar.'

Dat je er mee naar de HEERE bent gegaan.

O ja gemeente, hoe vaak bidden wij niet min of meer gedachteloos.

In de kerk, dat je meebidt, maar eigenlijk niet meebidt, dat je gedachten heel ergens anders zijn.

Hoe vaak dwaal je niet af in je persoonlijke gebed.

Hoe vaak vergeten wij niet onze belijdenis van schuld en zonde, en denken we dat we wel zonder kunnen, dat we wel zonder Christus tot God kunnen gaan.

Nee, we zijn niet volmaakt, maar toch.

Is daarbij ons het verlangen geweest om ook al je ellende, en je zonde bij de Heere bekend te maken?

Heeft het ons klein gemaakt?

Heeft het je letterlijk op de knieën gebracht?

Gemeente, dat hoort, dat hoort namelijk, -daarom vraag ik het u ook-, dat hoort namelijk bij een leven en bij een gebed, -we gaan het straks ook belijden met elkaar in de Catechismus-, dat hoort bij een gebed namelijk dat voor God aangenaam is. Als je het niet doet, dan is je gebed dus ook niet aangenaam voor God.

Zullen we daarom straks ook als gemeente ons met elkaar en ieder persoonlijk klein maken voor de Heere.

En ook als gemeente onze zwakheden en zonde belijden.

Ze ook persoonlijk belijden voor de HEERE.

En de Heere smeken, echt smeken, 'HEERE, als wij ons dan klein maken voor U, en we zeggen het allemaal tegen U, wilt U dan luisteren?'

Het is geen vanzelfsprekendheid gemeente, dat de HEERE maar naar ons luistert! 'Wilt U dan luisteren HEERE, vanuit de hemel, Uw vaste woonplaats. En vergeef, en geef eenieder naar al zijn wegen.

U die zijn hart kent, U alleen kent immers het hart van alle mensen.

Luister en vergeef!'

Het klinkt in dit gebed van Salomo klinkt het vijf keer, 'luister en vergeef'.

2. De weg van de verlossing

Het is ook het gebed dat Daniël later bidt als ook hij de oordelen van God ervaart en ondervindt in het verre Babel. Dan doet ook Daniël schuldbelijdenis en vraagt hij vergeving. Dan bidt hij, -en zou Daniël dan niet aan onze tekstwoorden gedacht hebben-, 'o HEERE luister en vergeef, wilt U onze zonden vergeven, zodat het weer goed is tussen U en ons. En daar Uw vrede is, en Uw zegen over ons leven'.

Gemeente, wat is de grond dat God ons inderdaad wil vergeven?

Wat is de grond dat wij mogen zeggen, 'HEERE, luister en vergeef', en dat je mag weten; de Heere verhoort mijn gebed.

Wat was de grond dat de HEERE naar Salomo wilde luisteren, naar Daniël, en naar elk kind van God, dat bidt in oprechtheid?

Gemeente, dat was niet vanwege Salomo's prachtige smeekgebed.

Dat was ook niet vanwege de lengte ervan.

Het was ook niet vanwege het aanhoudend bidden van het volk.

Het was ook niet vanwege het gelovig besef van hun nood en hun ellende.

Het was ook niet omdat het volk in gehoorzaamheid aan de geboden van God leefde.

Nee.

Hoewel het leven met HEERE niet zonder kan.

Maar dat alles is niet de grond dat God luistert en vergeeft.

Gemeente, wat is het geheim dat God wel luistert?

Dat zit 'm, in dat huis, waar Salomo voor bidt, en voor staat.

Dat huis.

Dat huis was namelijk de plaats die de HEERE gekozen had als offerhuis, zo staat er in hoofdstuk 7:12.

Dan zegt de HEERE, 'dit huis heb Ik gekozen als offerhuis'.

De plaats waar het bloed vloeide.

De plaats waar verzoening plaatsvond voor de zonde van het volk.

En wees dat bloed van stieren en bokken, wees dat niet vooruit naar Hem, die God in Zijn liefde heeft gegeven als de Middelaar van het verbond.

Wees dat bloed niet naar Hem, die vrijwillig kwam naar deze aarde in nood, om Zijn bloed om Zijn leven te geven.

Wees dat niet naar Hem die het kruis beklom, om daar de toorn van God over onze zonden te stillen. Om het oordeel te dragen.

Christus is de grond.

Christus alleen!

Hij is de grond waardoor wij persoonlijk, maar ook als Zijn volk bidden mogen, 'luistert U toch HEERE, en vergeef, om Christus wil alleen'.

Christus Jezus, de verzoener van de zonde.

Christus Jezus, onze volmaakte Voorbidder in de hemel.

De Heere Jezus, gemeente.

Op deze biddag wordt Hij u weer verkondigd.

De Heere Jezus Christus, die u zo hard nodig heeft, die ik zo hard nodig heb, die wij als gemeente zo hard nodig hebben. Zonder Wie wij niet met God leven kunnen.

De Heere Jezus Christus, die elke dag, vanuit de hoge hemel, Zijn vaste woonplaats, het opneemt voor Zijn kerk.

En door Zijn smeekbeden ons beschermt, tegen al onze vijanden, en gevaren.

Tegen al de dingen die ons bedreigen, om ons bij Gods liefde vandaan te houden.

Daar bidt de Heere Jezus voor.

O, gemeente, zo'n Voorbidder, zo'n volhardende Voorbidder, zo'n volmaakte Voorbidder heeft God ons gegeven, Jezus.

Salomo's voorbede, is gestopt.

Salomo is niet meer, we mogen zeggen, 'hij is bij de HEERE'.

Maar meer dan Salomo is hier. Veel meer.

Gemeente, wie het daarom van de Heere Jezus verwacht in zijn leven, die heeft alle reden om vrijmoedig tot God te gaan, met al zijn smeekbeden, met alles wat je op je hart hebt, om het allemaal te belijden. Om naar de HEERE te gaan.

In dankzegging en in gebed.

Spurgeon, een bekende prediker, die schreef eens: wanneer wij eens de heuveltoppen

van de hemel bereiken zal, -ziet u het voor u?- en dan terugkijkt op de weg die de Heere onze God voor ons heeft geleid, en ons over heeft geleid, dan zullen we Hem loven, die voor de eeuwige troon van God, onze zaak tegen de voor ons onzichtbare vijanden heeft bepleit.

'Ik heb voor jullie gebeden', zei Jezus eens tegen Zijn stoere discipelen.
'Ik heb voor jullie gebeden, dat uw geloof niet zou ophouden'.
Hij is onze Voorbidder.

Gemeente, Christus is de Weg, die God heeft gegeven, de weg van onze verlossing uit de ellende. Waardoor wij bidden mogen, ook vanavond, 'HEERE luister, en vergeef, en geef Heere, geef. Geef eenieder naar zijn wegen'.

'geef eenieder naar zijn wegen'.

Een ieder.
Weet u waarom?
De Heere ziet het hart van u en jou en mij aan.

De HEERE die weet het, Hij kent ons zo goed, Hij kent onze diepste innerlijke motivaties.

Hij kent onze gedachten.

Hij kent elk woord.

De Heere weet of wij Hem echt oprecht zoeken, in ootmoed, met berouw over onze zonden.

Hij weet of wij de Here Jezus Christus liefhebben gekregen, en dat we niet meer zonder Hem kunnen. En dat we beseffen dat we alleen maar door Hem tot God kunnen komen.

De Heere weet of het ons verlangen is, om God lief te hebben, en onze naaste lief te hebben als onszelf, met al ons struikelen en falen.

God weet, van uw persoonlijke worstelingen.

God weet, van uw persoonlijke nood, van uw verdriet.

God weet, voor welke vragen je staat in het leven, of welk kruispunt je staat.

God weet, ook van al het onrecht dat er is in deze wereld.

God zal het niet ongestraft voorbij laten gaan, is het niet in dit leven, dan is het wel in het toekomstige, bij het eeuwig oordeel.

God weet...

Hij is de Almachtige God, Hij is de liefdevolle Vader.

Gemeente, Hij weet wat Zijn kinderen nodig hebben.

Zult u dat nooit vergeten! Als u bidt, dat je Hemelse Vader je hart kent, je leven overziet, en weet wat Zijn kinderen nodig hebben.

Wanneer wij straks samen gaan bidden, dan moeten we niet bidden met de gedachte, 'geef, geef HEERE, wat ik vind dat ik nodig heb'.

'Geef HEERE wat ik nodig heb aan eten en drinken, aan inkomen en gezondheid'.

Nee, gemeente, laten we zo bidden, 'o HEERE, U kent ons zo goed, geeft U wat U vindt, dat ik nodig heb.

Geef HEERE wat U vindt wat ik nodig heb, zodat ik U op mijn plaats kan dienen in Uw Koninkrijk, tot eer van Uw Naam.

Heer, geeft alles wat ik nodig heb om U te dienen met heel mijn lichaam, maar ook met heel mijn ziel HEERE, U weet wat ik nodig heb in het geloof, met het oog op de eeuwigheid.

O, HEERE, doorgrond mij, ken mijn hart, beproef mij HEERE, ken mijn gedachten'.

Dan kan je zelfs bidden, 'HEERE ontdek mij eraan, zie of er bij mij een schadelijke weg is, zodat ik kom tot erkenning van schuld en zonden. Leidt mij op de weg die gaat naar de eeuwigheid'.

Gemeente, wie zo in geloof bidt, om Jezus Christus wil alleen, die mag weten, dat God luistert. En dat God vergeeft. En dat God geeft.

3. Het leven in dankbaarheid

U vindt het ook in 2 Kronieken 7:12-14. Daar vindt u ook het antwoord van de HEERE, op het gebed van Salomo. 'Toen verscheen de Heere 's nachts aan Salomo, Hij zei tegen hem: 'Ik heb uw gebed gehoord, en Ik heb voor Mijzelf deze plaats verkozen als offerhuis. Wanneer Ik de hemel sluit zodat er geen regen valt, of wanneer Ik de sprinkhaan gebied om het land te verslinden, of wanneer Ik pest onder Mijn volk zendt. En Mijn volk waarover Mijn Naam is uitgeroepen, in ootmoed buigt en bidt, en zij Mijn aangezicht zoeken, en zij zich bekeren van hun slechte wegen, dan zal Ik vanuit de hemel horen. Hun zonden vergeven, en hun land genezen.'

Zo is nu onze God, de Hoorder van het gebed.

Met maar één doel. De HEERE heeft maar één doel met ons leven.

Dat is dat wij Hem vrezen zullen, vers 31. 'opdat zij U vrezen, en in Uw wegen gaan, al de dagen dat zij leven, op de grond die u onze vaders gegeven hebt. Dat is wat God wil.

Dat wij Hem vrezen.

Dat betekent dat wij Hem liefhebben.

Dat wij Hem liefhebben vanwege zijn rechtvaardige oordelen ook.

Dat wij Hem liefhebben omdat God ons daarin roept tot berouw en terugkeer van zondige wegen, als dat nodig is.

Dat wij God liefhebben omdat Hij als een Hemelse Vader naar het ootmoedig smeekgebed van Zijn kinderen wil luisteren.

Dat wij God dienen zullen, omdat Hij een God is die zo graag vergeeft en verlost.

Dat wij God danken omdat Hij zo'n geweldige Voorbidder heeft gegeven, de Heere Jezus Christus.

Dat wij leven in dankbaarheid.

Gemeente, laat dat nou vanavond, ook wanneer wij zo meteen gaan bidden, ons grootste verlangen zijn. Laat dat nou het verlangen zijn, elke dag van ons leven.

Dat wij God zullen **vrezen**.

Wie dat doet komt ook tot z'n bestemming. Dan kom je zelf ook tot het doel, waarvoor God je heeft geschapen. En dan is daar ook voor jou, wanneer je de HEERE liefhebt en vreest, dan is daar een belofte.

Een rijke belofte die God zal vervullen in ons leven, om Christus wil alleen.

Welke belofte, ligt er dan voor ons klaar?

Deze, dat wij eens voor eeuwig mogen leven, met en bij deze God, en Christus Jezus onze Heere.

Zonder zonden, in vrede.

Zonder oorlog.

Zonder ziekte.

Zonder honger.

Een overvloedig leven in volmaakt geluk op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Hij geeft, uit genade, om Christus Jezus wil.

Want de Heere, Hij is het, die het verbond, en Zijn liefde, en trouw houdt.

Voor wie?

Voor hen, die met heel hun hart, wandelen, voor Zijn aangezicht.

AMEN